

צרטום, מתמקמים 12 (ספרתי) כושים מאיי הודו המערבית ומתחילים לנגן את מוסיקת הרגיי הנפיי לאה שלהם על חביות הפח שלפניהם. שאפשר להפיק צלילים כאלה מחביות פח. הרבות, הגוונים, המרווח והמשכך שבכאן לחוף הגנה הגדול, המזוהה. והצלילים עולים נוגעים, הקצבים משתנים, הולכי-רגל נעצרים במרחקמה לשמוע. לא מוסיקת ריקודים, לא רוק — כבר או קל. לא פופ. מוסיקה שלא כאן נולדה, שהובאה לכאן מעולם אחר, מתרבות אחרת והיא משמחת לרגע את הנוף העכור, המתאפר, המלאנכולי הזה שהוא סימן היכר של לונדון במיטבה. לונדון במיטבה. וכושים במיטבם, אנשים כושים שהובאו או באו לכאן מרצונם, מקישים על חביות פח כשיפניהם הולכות ונבלעות באפילה. וכשיפוח סרט הצילום יתברר שהפנים באמת נבלעו. פה ושם שרר חיוך מלא שיניים לבנות או בוחה של חבית נגינה. את כל השאר בלעה החיכה.

מחלוקת אליוט

זה היה באמת מזרז לולא שבה והתעוררה עתה, עם תגיגות 100' להולדתו של תומאס סטרנס אליוט, המחלוקת הישנה. היה או לא היה?

נו, אנטישמי, כמובן. ואין עיתון שמרור המיכתבים למערכת שלו אינו מוצף במיכתבים כסוגיה נכבדה זו. בעד ונגד. כסופו של השבון מתקבל הרושם שהכל תלוי בעמדתך: אם אתה נמנה עם אוהדיו וחסידיה הרבים של המשורר הגדול או עם מתנגדיו ובזוי שירתו המרובים כימינו לא פחות.

דור דור ודורסיו. החסידים, מכל מקום, מסתמכים על הלהטוט המפורסם שאליוט עצמו המליץ עליו בתוקף: הפרדה בין השירה לבין הדיעות וההשקפות המובעות בה. על ראש הגג בוועד, כידוע, הכובע. עדיין.

אבל יש גם המבקשים „נסיבות מקלות“ אחרות או אף מכחישים את האשמה כליל. כך מביאה הפרופ' מיריאל ברדברוק — גם בעלה חוקר ומבקר ספרות מוכר — להגנת אליוט את העובדה שבין השנים 1917 ו-1922, שבהן כתב המשורר האמריקאי המתאנגלו „שירים פוגי עים ביהודים“, עבד אליוט במחלקה הבינלאומית של בנק לויס הבריטי... באחד השירים הסתומים ביותר שכתב באותו

דויד זלכובסקי — משלים

יהודה והקריות

יש חוקרים הגורסים שישוע הוא שבגד ביהודה איש-קריות. ישוע, כאלוהוהו כי רבה, תימרן את העניינים כך שיהודה נאלץ, ממש כרובוט, להסגיר/למכור את מושיעו. יהודה נצלן אחר-כך לנצח אל הקריות העולות על גדותיהן מרוב מאשימים חסודים. יש נוצרים הנצורים עדיין בידי אמונתם, המשולשת כאצבעות יהודה, כמו ברגע הצליבה ממש.

עוד כישוף

התאמץ מאוד הסופר להגיע אל מכשריו. עד אפס מקום נערמו בביתו אטלסים וגלובוסים, שהיו אמורים לבשר לו את מקומות ההולדת של גישמות הסופרים הגדולים שבכל הדורות. לרוב היתה הרוח מסדרת את אלה המושכים-בעט בצורת מיכשולים, שהיו חוסמים את דרכי המעוף של הסופר. לעיתים נחסם אפילו העט שעליו רכב כמו המכשפות שבאגדה.

הבל-פה מאובן

הלכנים ששימשו לבניין מגדל בכל התמוטטו כידוע והיו לפירא-מידות הגדולות. כשהושלמה יציאת מצרים עברו הלכנים לחומת יריחו. הזיקה ללכנים נקשרת תוך כדי עבודת-הפרך של בניישראל והיותה אבן שואבת לצאצאי דור המיכר. הוא הדרור שפייע את הצופן הגנטי שלו בהבל-פה המאובן המאפיין אותו.

שתי חומות יריחו

כשעמד יהושע בן-נון בראש העם מול חומת יריחו, ראה אותה בעיני רנטגן, על כל מיגרעותיה. כך ראה מקומות שרי היה שינשפו בהם כמעט מאמץ כדי שיתמוטטו מיד תחתיהם. יהושע עצר ברוחו. הרגיש שובל הפה העברי מקיף אותו כחומה המתגברת יותר ויותר על הגובה עם כל הקפה נוספת מתוך שכע ההקפות של חומת יריחו. כשהיתה החומה מוכנה בנישמת יהושע, לא היתה עוד שום הצדקה לכך שתעמוד גם ביריחו. הקול שהשמיע העם בא כתוצאה מהנפילה הניסית, לא כסיבה שלה.

צללים מפצים

צלילי העצים היו שוכרים ובונים את עצמם חליפות, כמו עברו את גילגולי הנשמות שאותם לא יכלו או רצו העצים עצמם לעבור. אנשים רבים חלפו שם בעיני מיקרוסקופ, מנסים להבין את יחסי-הגומלין בין עץ וצל, נגמלים תוך כדי כך מהניסיון.

חילופי זהות

הפניקס והאפר שהוא עתיד להיות החליפו ביניהם זהויות ללא הרף. כל המהלך זרם בציונות של אש וזרימות של אפר, בדרגות זורמות של בהירות, כך שחלקן לא נראה כלל. כמו היו כנפיים מהירות מרי, המודדות עם הרוח המאופרת למעוף.

המקל והאור

מקל ההליכה שלך נושם בצורה לליכך תלויה ברוח, שהשמיים המכובכים מטים נשימות לקיצבו. שתי עיניים מרוצצות למטה משחקות כאור עיניך כאילו רבצו שם מאז אור בראשית אשר קילף מעצמו צעדים נושמים של ציוויליזציה.

חלום מתוכרך

סריני המיטה מסוגלים ליהפך ליישיות חולמניות תוך שהן משתמשות בישן ככמדריכה שאין אפילו צורך לדרוך עליה. דרך נמוגממת שהדריכה נכבשה בה כמו היתה הוייה תכריכת במצבת המיטה.

קישורי שלג

כל הדרכים הפכו מכבר לאתרי-קסי. השלג שהוסיף לרדת עיצב בפסוליות חמימה את גופות ונישמות המחליקים-נופלים עליו. בגדים הפיקו עשן בצלם הקרבנות הבתוליים-עתיקים של טהרת הלובן.

גבעות ירחיות

העמתי את הכובע למעלה ככוח מספיק לדרג עננים שנערמו על גבי הירח, או לפחות לשכנע את העבים הרקים האלה, שיחבשו גשם. גבעות והרים צומחים על פני הירח רק אחרי כתרם מימיים ומלכויות נוולות שם במעוף מרור לדרור.

פסיכואנליזה

מתח את גופו כאילו רצה להיזכר — על פני הגשר הנקרא פרויד. כאב ההיזכרות הקפיץ אותו לספה, למטה — אל תת-ההכרה ששצפה והזרימה גשרים הרוסים כמו היו רק קצה הקרחון המופר המגשר ימים נפשיים.

דויד זלכובסקי, מחברם של משלים אלה — לא הוא קרא להם, אגב, בשם זה — מופר יותר כסניגור פלילי. שמו של הפרקליט התל-אביבי בן ה-40 מופיע בימים אלה בעיתונות כסניגורם של שנים מן הסוהרים הנאשמים בשיתוף פעולה ובעזרה לבריחתו של הרצל אביטן. בנוסף לכתיבה הספיק דויד זלכובסקי גם להציג תערוכת-ציורים אכספרסיוניסטיים בגלריה שינער בתל-אביב.

זה הוא מצטט מיכתב שכתב לו פאונד בשנת... 1958.

לא, לא זה הררך, כמו שהורנו אחר העם. יהיה אשר יהיה יחסנו לפאונד ולאליוט ולכמה מעמיי תיהם הקרובים (וינדהם לואיס, למשל, שכתב ספר בשבח היטלר — אמנם לפני פרוץ מילחמת העולם), אין ספק שכולם היו, בשלב זה או אחר של חייהם, אנטישמים ארסיים מאוד. האם שכחו הכותבים את סיפרו של אליוט (שנגנו לאחרי-מכן בידי מחברם) After Strange Gods (אחר אל-הים זר) ומדבר שורות של אליוט כגון:

The rats are underneath the piles
The Jew is underneath the lot
העכברושים מצויים מתחת לתילי ההריסות
היהודי מצוי מתחת לכולם.

והאם נואיל לשכוח לפאונד את השירורים ש' שידר מאיטליה של מוסוליני לארצו שלו בשנות מילחמת-העולם השניה, שירורים שכמעט עלו לו בחייו.

נכון שפאונד חזר בו לאחרי-מכן (כפי שעשו זאת גם אליוט ווינדהם לואיס) ובשיחה מפורסמת ומתועדת עם אלן גינזבורג הודיע שכל זה היה מיסגה ארוך.

מיסגה ארוך או לא. אין שום טעם להסתיר את העובדה שהוא אכן אירע. אפילו זיכרו של אליוט לא ייצא נשכר מניסיונות כאלה להעלים את האמת.

מה לעשות, כמה מן הגדולים שבסופרים ובאמנים של כל הזמנים היו נגועים ברעיונות קדרי מות, באמונות תפלות, בשנאות ובקנאות, ממש כמו החשוכים והנבערים שבכני זמנם.

גודל החטאים שחטא לאמת העובדות. ולא רק לה כלבר. לפעמים גם למידת האנושי שבו עצמו או למידת האנושי שצריכה היתה להיות בו.

גופות לשיזוף

השמש, כידוע, אינה מיטיבה עם האיים הבריטיים, אם להטיב פירושו להרבות בהופעות.

גופות לשיזוף: לבן מדי

את העובדה, שהיהודי שפירסם את שירו הנודע של אליוט, „ארץ השימוז“, הלא הוא לנארד וולף, בעלה של וירג'יניה וולף הלא-יהודית, לא האשים מעולם את אליוט בגילויי אנטישמיזם.

לפי כל הדיוע לי לא האשים לנארד וולף שום ארם בגילויי אנטישמיזם!

ויליאם קוקסון, עורך כתבי-העת הספרותי Agenda וחסיד גדול של צמד היודים אליוט-פאונד, מנצל את ההודמנות כדי לנסות לטהר גם את פאונד מאשמת „אנטישמיזם פעילה“. לצורך

זמן ציב זה לעומת זה את גיבורו שלו, סר פיליפ סידני, משורר, חייל וג'נטלמן למפת כנוסה הרני סאנס האנגלי, וסר אחר: סר אלפרד מונד המייצג בשיר את הקפיטאליזם של הנשף היהודי.

אחרי מילחמת-העולם, כותבת מיריאל ברד-ברוק, חזר בו אליוט. שכן עכשיו „הוא הבין היטב שכל מיני אנשים עשו כסף מהמילחמה“.

עוד „סניגורית“ כזאת ואברנו! כצפוי, נמצא גם מי שהביא ראיה מדיכרי (או שתיקת) בעל הדבר עצמו. במיקרה זה: היהודים, לא אליוט. וכך מעלה הפרופ' פוטס מאוכספורד

אולי היא גם לא מיטיבה איתנו כאן בישראל, אם להטיב פירושו הפעם לחסוך מאיתנו את מלוא מיכוות האש שהיא משפיעה עלינו כמה חודשים בשנה.

אבל עכשיו נמנו כמה חכמים אנגלים וגמרו שכל זה לטובה, כלומר, שנרירותם של ימים יפים לשיזוף מונעת בעד העולם מלראות את מערדמי הגוף האנגלי בכל כיעורו וניוולו.

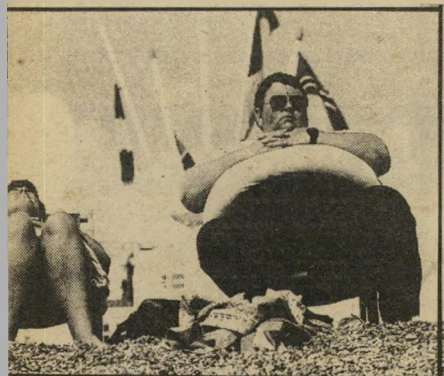
וכך מתפרסם לו באחד העיתונים מחקר השווי-אתי של גופות ראויים ולא-ראויים לשיזוף. והאני-גלים („גערי בירת הלאגר“, כפי שהם מכונים כאן ברמז לאידך לכריסם מטופחת הבירה) נמצאים בהחלט לא-ראויים.

כמקום להפגין לעיני כל את לונגם המחליא ואת מישמניהם, נאמר כאן, באמת מוטב להם שיסתובבו על הטיילת כערי החוף שלהם כשהם חובשים לראשיהם את ההמצאה האחרונה: מיג-בעת רחבת-שוליים שממנה משתלשל אברי-מין גברי מרופד כרבעי.

מסקנת הכותב: „עוד ררך ארוכה לפנינו בטרם נגיע לאירופה...“

שלא לדבר על המיזרח התיכון.

נתן זך

גופות לשיזוף: שמנים מדי